

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΒΕΝΤΕΤΤΩΝ

II "ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ,,!..

("Ένα άρθρο τῆς χαριτωμένης Γαλλίδος βεντέττας Γκισλαίν Μπρὺ, στὸ ὁποῖο ἐξηγεῖ τὴ ζωὴ τῶν πρώτων παιδικῶν τῆς χρόνων).

ΑΠΟ τὴν ὥρα πὺ γεννήθηκα, ὡς τὴν ὥρα πὺ κα-
τάλαθα τὸν ἑαυτὸ μου, ποτὲ δὲν ἐπαιζα μὲ τὰ
παιγνίδια τῶν παιδιῶν. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι δὲν
εἶχα παιγνίδια. Ἐκεῖ πάνω στὸ Σαιν-Μπλιμόν, τὰ
κατωστῆματα τῶν εἰδῶν πολυτελείας εἶχαν κλείσει λόγῳ
τοῦ πολέμου. Στους δρόμους εὑρίσκε κανεὶς πάντα πε-
ταμένες καρθάνες, σκισμένες ἀρβύλες, σκουριασμένα
κουμπιά. Θυμάμαι ὅτι εἶχα βρῆ μάλιστα μιὰ μέρα κι'
ἓνα παράσημο. Ἦταν θαμμένο μέσα στὴ λάσπη κ' εἶχε
στραβώσει ἀπὸ τὸ κτύπημα μιᾶς σφαίρας. Ἔτρεξα νὰ
τὸ δείξω στὴ μητέρα μου. Κι' ἐκείνη, κυττάζοντάς το,
ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ μὲ σφίγγη στὴν ἀγκαλιά της καὶ
νὰ φωνάζη:

— Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι κανεὶς δὲν θὰ βρῆ ἔτσι καὶ τὰ
παράσημα τοῦ πατέρα σου!

Ἄ, ὄχι, αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνη. Ὁ πατέρας
μου ἦταν ἓνας στρατιώτης γεμάτος χρυσὰ γαλόνια, ἄ-
στρα καὶ χρυσὰ σειρήτια. Φοροῦσε θυμάμαι κάτι λου-
στρινένιες μπότες πὺ ἀστραφταν στὶς ἀχτίνες τοῦ ἡ-
λιου καὶ τὰ σπιρουνία του κἀναν ἓναν ὠμορφο κρότο πὺ
μ' εὐχαριστοῦσε. Γι' αὐτὸ, συχνὰ τοῦ ἔλεγα:

— Ὅταν θὰ μεγαλώσω, θὰ φορέσω σπι-
ρουνία!

Κι' ἐκεῖνος γελοῦσε ἀπὸ τὴν καρδιά του
καὶ μοῦ τραβοῦσε, ἀστεειυόμενος, τὰ ὠ-
μορφα ἀργυρόξανθα μαλλιά μου.

— Γκισλάν, μοῦ ἔλεγε μὲ τρυφερότητα,
ἔσὺ θὰ γίνης ἓνα πενταμορφο κορίτσι πὺ
θὰ κἀνης τοὺς γονεῖς σου νὰ υπερηφανεύ-
ωνται γιὰ σένα.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἔφυγε ξαφνικὰ ἓνα
πρωῖ ἀπὸ τὸ σπίτι

— Ποῦ πάει, μαμά, ὁ πατέρας, ρώτησα
τὴ μητέρα μου πὺ ἔκλαιγε.

Σηκωσε τὸ χέρι της καὶ μοῦ εἰδειξε ἐκεῖ
κατὰ τὸ μέρος πὺ βγαίνει ὁ ἥλιος. Μὰ
δὲν εἶδα τὸν πατέρα μου. Πάνω στὸν οὐ-
ρανὸ μόνον, μερικὰ ἀεροπλάνια φέρναν βόλ-
τες, ὅπως τὰ γεράκια πρὶν νὰ ὀρμήσουν στὴ
λεῖα τους. Ἔτρεξα στὴν αὐλὴ καὶ σήκωσα
τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ πιὸ καλά. Μὰ
ξαφνικὰ, ἄρχισαν ν' ἀκούγονται τρομα-
χτικοὶ κρότοι κι' ἄγριες σπαρακτικὲς
κραυγές. Εἶδα τὰ σπίτια νὰ τινάζονται
στὸν ἀέρα καὶ νὰ γίνονται χίλια κομμάτια.

Αὐτὸ μὲ φόβησε πάρα πολὺ κι' ἄρχισα νὰ ξεφωνίζω.
Σώπασα μόνον ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ πῆρε στὴν ἀγκα-
λιά της κι' ἔτρεξε νὰ μὲ κρύψει στὸ ὑπόγειο.

— Ἐδῶ δὲν ἔχουμε κανένα φόβο ἀπὸ τὰ ἐχθρικά ἀε-
ροπλάνια, μοῦ παρετήρησε. Ἐλα ἡσύχασε καὶ μὴ τρέ-
μεις ἔτσι.

Μὰ ἐγὼ σπάρραζα σὰν τὸ ψάρι. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα
πῆρα ἀπὸ φόβο αὐτὰ τὰ ψεύτικα πουλιά πὺ κἀναν τοὺς
ἀνθρώπους νὰ κομματιάζονται καὶ γκρέμιζαν τὰ σπί-
τια!

Οἱ μικροὶ φίλοι μου στὸ Σαιν-Μπλιμόν μὲ ἀγαποῦσαν
καὶ μὲ σεβόντουσαν. Ἡ μητέρες τους πάλι, ὅταν πῆ-
γαινα στὸ σπίτι τους, μοῦ δῖναν τὰ πιὸ ὠμορφα γλυκά.

— Πρέπει νὰ εἶσαι υπερήφανη, γιὰ τὸν πατέρα σου,
μοῦ λέγαν. Κάθε μέρα ἡ ἑφημερίδες γράφουν τὰ κα-
τορθώματά του καὶ δημοσιεύουν τὴ φωτογραφία του.
Εἶνε ὁ καλλίτερος ἀεροπόρος μας.

Κι' ἐγὼ, ἂν καὶ δὲν καταλάβαινα καὶ πολλὰ πράγμα-
τα ἀπὸ αὐτὰ, ὡστόσο αἰσθανόμουν μιὰ εὐχαρίστησι καὶ
μιὰ μεγάλη υπερηφάνεια πὺ εἶχα ἓνα τόσο ἔνδοξο πα-
τέρα.

Ὅπως σὰς εἶπα, δὲν εἶχα παιγνίδια. Παίζαμε μὲ ὅτι
βρίσκαμε στὸ δρόμο. Μιὰ μέρα, ὁ Πιερ Λουσέν, ὁ πιὸ
καλὸς φίλος μου, βρῆκε ἓνα βαρὺ σιδερένιο τόπι. Μὰ
χαρούμενες φωνές, ἔτρεξε νὰ τὸ δείξῃ στὴ μητέρα του,
μὰ ὅταν ἔφτανε κοντὰ στὸ σπίτι, σκόνταψε κι' ἔπεσε
καταγῆς. Καὶ τότε συνέβη κάτι παράδοξο καὶ ἀνατρι-
χαστικό. Τὸ σιδερένιο τόπι πὺ κρατοῦσε στὰ χέρια
του, ἔσκασε κι' ἐγίνε χίλια κομμάτια. Μαζὺ μ' αὐτὸ τὸ
τόπι ἐγίνε ἐπίσης κομμάτια ὁ Πιερ καὶ ἡ μητέρα του,
πὺ εἶχε τρέξει κοντὰ του.

— Ἦταν μιὰ χειροβομβίδα, μοῦ ἐξήγησε ἡ μαμά ἀρ-
γότερα.

Κι' ἐγὼ φοβόμουν τρομερὰ ἀπὸ τότε αὐτὰ τὰ βαρεῖ
ἀτσαλένια τόπια. Κάθε μέρα, ἀπὸ τὸ Σαιν-Μπλιμόν,
περνοῦσαν μεγάλα αὐτοκίνητα φορτωμένα τραυματι-
σμένους στρατιῶτες. Ὅλοι οἱ κάτοικοι πῆγαιναν νὰ πα-
ραταχθοῦν στὸ δρόμο, ἔκαναν κἀτωχροι τὸ σταυρὸ τους
καὶ κλαίγαν!...

Ἐνα πρωῖ, ἡ σειρὰ αὐτῶν τῶν αὐτοκινήτων ἦταν πο-
λὺ μεγάλη κι' ἀναγκάστηκαν μερικὰ νὰ σταθοῦν λίγο.
Ἐμπρὸς στὴ μητέρα μου σταμάτησαν μερικοὶ τραυμα-
τίες. Κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς, κυττάζοντάς με,
ἄρχισε νὰ κλαίη. Ὑστερα ζήτησε ἀπὸ τὴ
μητέρα μου νὰ μὲ φιλήσῃ.

— Τόσο θὰ εἶνε τὸ παιδί μου, τῆς ψιθό-
ρησε καὶ τὸ δικό σας τοῦ μοιάζει κατα-
πληκτικά. Δὲν ἔχω καμμιά ἐλπίδα ὅτι θὰ
τὸ ἰδῶ πάλι!

Καὶ μὲ φίλησε στὰ ξανθα μαλλιά μου.
Ὅταν μὲ ρώτησε κι' ἔμαθε τ' ὄνομά μου,
σηκώθηκε μὲ κόπο, σταθῆκε σὲ στάσι προ-
σοχῆς καὶ χαιρέτησε μὲ τὸ μοναδικό του
χέρι:

— Κυρία, εἶπε μὲ σεβασμὸ, εἶμαι εὐ-
τυχῆς γιὰτὶ σκέπτομαι ὅτι τὸ παιδί μου
μοιάζει τοῦ παιδιοῦ ἓνος ἀπὸ τοὺς ἡρω-
κοὺς ἀεροπόρους μας. Ὁ ταγματάρχης
Γκισλαίν εἶνε τὸ εἶδωλο τῶν στρατιωτῶν
μας.

Ἡ μητέρα μου, συγκινημένη, τοῦ ἔσφι-
ξε τὸ χέρι, δακρῦζοντας.

— Ὁ Θεὸς μαζὺ σας! τοῦ εἶπε. Ὅλοι
κἀνατε τὸ καθῆκόν σας.

Τὰ αὐτοκίνητα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ
ἀπομακρύνθηκαν καὶ χάθηκαν πέρα στὸ
βάθος τοῦ δρόμου. Μὰ ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ στέλνω
φιλιὰ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀγνωστο ἄνθρωπο πὺ μιλοῦσε
μὲ τόσο θαυμασμὸ γιὰ τὸν πατέρα μου.

Οἱ στρατιῶτες, ἡ μουσικὴ, ὁ θόρυβος, αὐτὲς ἀκόμη
ἡ κανονιές, δὲν μὲ φόβιζαν πειὰ. Ἦμουν ἓνα σωστὸ κο-
ρίτσι τοῦ πολέμου.

Γι' αὐτὸ, λυπήθηκα ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἐ-
πέλειωσαν. Μὰ χάρηκα κιόλας γιὰτὶ ὁ πατέρας μου
γύρισε πάλι στὸ σπίτι μὲ γεμάτο τὸ στήθος του παρό-
σημα. Πῆγαμε κ' οἱ τρεῖς κι' ἐγκατασταθήκαμε στὸ
Παρίσι. Ἔπρεπε νὰ φροντίσουν γιὰ τὴ μόρφωσί μου,
γιὰτὶ ἡμουν πειὰ ἓνα μεγάλο κορίτσι κι' ἔπρεπε νὰ μά-
θω νὰ γράφω τ' ὄνομά μου καὶ νὰ διαβάζω τὴν ἑφη-
μερίδα τῆς μαμάς.

Μ' ἔβαλαν ἐσωτερικὴ στὸ λύκειο τοῦ Βίκτωρος Οὐγ-
κώ. Ἀγαποῦσα, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὅλα τὰ μαθήματα,
ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Λατινικά, στὰ ὁποῖα διαρκῶς ἔπαιρνα
μηδέν!

Ἐκεῖ ἔκανα ἐπίσης τὰ πρώτα μαθήματα φωνητικῆς.
Ὁ καθηγητῆς μου, θυμάμαι, ὅτι εἶχε μείνει κατὰπλη-
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 16ην σελίδα)

Ἡ Γαλλίς βεντέττα Γκισλαίν Μπρὺ

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΕΡΩΤΕΥΟΝΤΑΙ ΤΟ ΥΣ "ΓΟΗΤΕΣ,,

(Συνέχεια ἐκ τῆς 13ης σελίδος)

λέσκειν σὲ μιὰ δεξιῶσι ἢ σ' ἓνα γεῦμα. Ἐχουν ὅμως τὴν ἀτυχία νὰ γίνωνται σχεδὸν πάντοτε δεκτὲς ἀπὸ τὴν Ἀνναμπέλλα. Ἐκείνη καταλαβαίνει ἀμέσως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς τους καὶ χωρὶς πολλές διατυπώσεις, τοὺς δίνει νὰ καταλάβουν πὼς ἀγαπάει τὸν ἄνδρα τῆς.

Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν, ἡ Ἀνναμπέλλα δέχτηκε μιὰ ὠραιοτάτη νέα, τὴν κόρη τοῦ περιφήμου Παρισινοῦ τραπεζίτου Πιέρ Λ... καὶ παρουσιάσθηκε σ' αὐτὴν ὡς γραμματεὺς του. Ἐκείνη δὲν γνώρισε τὴν Ἀνναμπέλλα κ' ἐλεύθερη ὅπως ἦταν, τῆς ἔκανε δῶρο ἓνα ὠμορφο δαχτυλίδι καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν διευκολύνη, γιατί ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ζάν Μυρά. Ἡ Ἀνναμπέλλα δέχθηκε πρόθυμα νὰ τὴν... ἐξυπηρετήσῃ, τῆς εἶπε διάφορα μυστικά τῆς ιδιωτικῆς ζωῆς τοῦ «γόητος» καὶ τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Ζάν Μυρά ἐφάρμοζε τὸ ἐξῆς τέχνασμα: "Ὅταν ἤθελε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη θαυμαστριά του, τῆς παρουσίαζε τὴ γραμματέα του (δηλαδὴ τὴν Ἀνναμπέλλα) ὡς γυναῖκά του. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν ἐκείνη νὰ τὸν πιστέψῃ, ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ, γιατί, κατὰ βάθος, ὁ «γόης» ἦταν πολὺ εὐαίσθητος στὶς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις τῶν θαυμαστριῶν του.

"Ὅταν ἦρθε, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Ζάν Μυρά, ἡ Ἀνναμπέλλα ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον μὲ τὴ φλογερὴ θαυμαστριά του. Ἐκείνη δὲν ἄργησε νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ μὲ τρόπο τὸν ἐρωτᾶ τῆς. Ὁ Ζάν Μυρά τότε, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ τῆς εἶπε:

— Θέλω νὰ σὰς γνωρίσω τὴ γυναῖκά μου!

Κατάπληκτος ὅμως, εἶδε τὴν θαυμαστριά του νὰ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ἐλάτε... τοῦ εἶπε κατόπιν. Ξέρω πὼς εἴσατε ἓνα ἀμίμητος «φαρσέρ» καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἐνοχλήσετε τὴ γραμματέα σας...

Ὁ Ζάν Μυρά πίστεψε πὼς εἶχε νὰ κἀνῃ μὲ μιὰ τρελλή. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι του, τὸν ἔβγαλε ἡ Ἀνναμπέλλα πού παρουσιάσθηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μὲ μιὰ ιουαλέττα ἐσπερίδος κ' ὄχι πειὰ μὲ τὸ ἀπλὸ φόρεμα τῆς γραμματέως.

— Ἡ Ἀνναμπέλλα!... Εἶνε γυναῖκά μου!... Εἶπε ὁ «γόης» στὴν θαυμαστριά του.

Ἐκείνη λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Καὶ καταντροπιασμένη, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Καθὼς βλέπετε, λοιπὸν, ἡ μόνη λύσις γιὰ τοὺς «γόητες», ὅταν ἐπιθυμοῦν μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ, εἶνε ὁ γάμος. Ὁ Ζάν Μυρά, ἀπὸ τὴ μέρα πού παντρεύθηκε τὴν Ἀνναμπέλλα, ὄρηκε τὴν ἡσυχία του.

Γιατί, ἀρὰ γε, δὲν παντρεύεται κ' ὁ Ἀλμπέρ Πρεζάν; "Ἐτσι θὰ πάψῃ πειὰ νὰ ματώνῃ ἡ μύτη τῶν θαυμαστριῶν του!...

ΠΙΕΡ ΜΠΕΡΖΕ

ΠΟΣΟ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΤΟ "ΣΕΞ - ΑΠΠΗΛ,, ;

(Συνέχεια ἐκ τῆς 15ης σελίδος)

μὲ στολὴ», δὲν ἴσχει ποτὲ τὸ πρόσωπό τῆς, παρὰ μόνον ὅταν παίξῃ στὸ στούντιο. Μὰ καὶ τότε τὸ «βάψιμό» τῆς αὐτὸ γίνεται ἀπὸ τὸν εἰδικὸ «μακιγιέρ» κ' εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ἰσχυρὸ φωτισμὸ καὶ τὴν καθαρὴ ἀποτύπωσι τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου. Ἐξω ἀπὸ τὸ «σταύντιο», ἡ Δωροθέα Βικ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ «μανικιούρ»!... Τὸ «σεξ-ἀππήλ» τῆς εἶνε ἡ μαγνητικὴ δύναμις τῆς ματιᾶς τῆς καὶ ὁ προσωπικὸς χαρακτήρας τῆς γοητείας τῆς.

Πόσα λοιπὸν κοστίζει τὸ «σεξ-ἀππήλ»; Τὴν καλλίτερη ἀπάντησι μᾶς τὴ δίνει ἡ Νόρμα Σήρρερ:

— Τὸ «σεξ-ἀππήλ» δὲν χρειάζεται χρήματα, ἀλλὰ θυσίαι. Ἐκλεκτὴ τροφή, πολὺς ὕπνος καὶ ἡσυχὴ ζωὴ, εἶνε ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴ διατηρησι τῆς γοητείας. Τὰ καλλυντικὰ εἶνε κατάλληλα μόνον γιὰ τὶς ἀποκρημάτικες μεταμφιέσεις. Μὰ, πὼς εἶνε δυνατόν ν' ἀρέσῃ σήμερον μιὰ γυναῖκα «δαμμένη» σὰν εἰδωλο τῆς Πολυνησίας; Τέτοιαι ὠμορφιᾶς εἶνε... τερατώδεις!

ΠΩΣ ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΗΝ ΦΗΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ης σελίδος)

ταινία αὐτῆ, ὁ Σπένσερ—γοητευμένος ἀπ' τὴν παρτεναίρτου—τὴν παρακάλεσε νὰ φάνε μαζί τὸ βράδυ, γιὰ νὰ γνωριστοῦν καλύτερα ἀναμεταξύ τους.

"Ἐφαγαν κ' ἄλλαι βραδυὲς μαζί. Μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια, τοὺς ἔδενε ἀμοιβαία. Τυφλωμένη ἀπ' τὸ ξαφνικὸ καὶ βίαιο πάθος τῆς ἡ Λορέττα, παράβλεψε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Σπένσερ Τράσου ἦταν ἤδη παντρεμένος. Τὸν ἔσπρωξε λοιπὸν στὸ διαζύγιο, καὶ λίγους μῆνας ἀργότερα τέλεσαν τοὺς γάμους τῶν οἱ δύο τους!

Τὸ Χόλλυγουντ ἀναστατώθηκε ἀπ' τὸ σκάνδαλο αὐτό. Ἡ φτωχὴ κυρία Τράσου, λατρεύοντας τὸν ἀπίστο σύζυγό τῆς, ἔκανε ἐνστάσι στὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Καλιφορνίας: "Ἦσαν καθολικοὶ, τόσο ὁ Τράσου ὅσο κ' ἡ Λορέττα, κ' ἔτσι τὰ διαζύγια τους καθὼς κ' ὁ γάμος τους κηρύχθηκαν ἄκυρα ἀπ' τὴν ἐκκλησία!

Γιὰ νὰ ξεχάσῃ πειὰ ἡ Λορέττα τὴν πίκρα τῆς, ἀπ' τὴν δυὸ ἀτυχῆς ἀγάπης τῆς, σπρώχτηκε σὲ μιὰ ζωὴ προσκαίρων ἐρώτων. Ὁ Ρόναλδ Κόλμαν, ὁ Τζώρτζ Μπρέντ καὶ πλήθος ἄλλων ἐνδόξων καὶ γοητευτικῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου, χρημάτισαν κατὰ καιροὺς προσωρινοὶ ἐρασταὶ καὶ θαυμασταὶ τῆς.

Ἀλλὰ σήμερα, ἡ Λορέττα Γιούγκ, εἶνε ἡ πιὸ νοικοκυρεμένη «στάρ» τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐχει τὴν πείρα καὶ τὴ σύνεσι ὠριμῆς γυναίκας, παρ' ὅλο πού εἶνε μόλις εικοσιτεσσάρων χρόνων. Καὶ μὲ κανέναν ἀπολύτως δὲν συνδέεται αἰσθηματικά.

"ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ,,!..

(Συνέχεια ἐκ τῆς 14ης σελίδος)

κτος ἀπὸ τὸ μέταλλο τῆς φωνῆς μου καὶ μοῦ συνέστησε νὰ τὴν καλλιερῶσω. Ἐτσι γράφτηκα ἀκόμη καὶ στὸ ὠδεῖο κ' ἔβαλα κ' ἄλλα θάσανα στὸ κεφάλι μου.

"Ὅταν πῆρα τὸ δίπλωμά μου, ἤμουν πειὰ ἓνα μεγάλο καὶ ὠμορφο κορίτσι μὲ φωνὴ ἀηδονιοῦ. Κάποιος μίλησε γιὰ μένα στὸν Γουρζάνσκυ. Ζήτησε νὰ μ' ἀκούσῃ κ' ἐμείνε ἐνθουσιασμένος. Καὶ δὲν ἄργησα νὰ κλείσω μιὰ καλὴ συμφωνία μαζί του.

Ἡ κινηματογραφικὴ καριέρα μου, στὴν ἀρχὴ, δὲν παρουσίασε κανένα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπαιξα στὸν «Ἀγνωστο Τραγουδιστὴ», μὰ κατόπιν ἔμεινα ὀκτὼ μῆνες ἔξω ἀπὸ τὸ «στούντιο». Ὁ λόγος ἦταν ὅτι ἡ περισσότερες «βερσιόν» τῶν γαλλικῶν ἔργων, γίνοντουσαν στὸ Βερολίνο κ' ἔτσι ἐγὼ δὲν εἶχα δουλειὰ στὸ «στούντιο».

Πέρασα, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πολλὰ στενοχώριαι, γιατί φοβόμουν μήπως, παρ' ὅλους τοὺς ἐπαίνους, εἶχα ἀποτύχει πανηγυρικὰ στὸν κινηματογράφο. Μὰ αὐτὴ ἡ κακὴ ἰδέα μου δὲν ἄργησε νὰ μοῦ φύγῃ. Ἐκανα, σὲ λίγο, τὴ γνωριμία τοῦ Ἐριχ Πόμμερ, ὁ ὁποῖος μ' ἀγκαζάρισε γιὰ νὰ παίξω στὸν «Ἀνθρώπο χωρὶς ὄνομα».

Ἡ χαρὰ μου, ἐκείνη τὴ μέρα, ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἀκουσα εὐχαρίστως τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ἐνὸς φίλου μου καὶ εἶχα μαζί του τὴν πρώτη σοβαρὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου.

"Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἄλλαι ἐπιτυχίαι, «γύρισα» ἀκόμη καὶ τὴν περίφημη «Κοντέσσα Μαρίτσα». Ἐπίσης τὴν «Χαριτωμένη Πριγκίπισσα». Τώρα τελευταία μάλιστα ἔκανα ἓνα μεγάλο ταξίδι στὴ Τσεχοσλοβακία. Μὰ δὲν φοβᾶμαι πειὰ τίποτε. Ἐχω γίνει τόσο γνωστὴ καὶ τόσο πλούσια...

Ἐν τούτοις, ἔρχονται στιγμῆς πού θυμᾶμαι τὰ τερατώδη παιδικὰ χρόνια μου. Κι' ἐγὼ, τὸ κορίτσι τοῦ πολέμου, πού ἀνατράφηκα μέσα στὴν κόλασι τῶν μαχῶν καὶ τοῦ θανάτου, κυριεύομαι τότε ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη λύπη καὶ κλαίω γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους πού ἄφησαν τὸ κουφάρι τους στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

ΓΚΙΣΛΑΙΝ ΜΠΡΥ